

Organizovani kriminalitet u Hrvatskoj]

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 15 | Nivo: Fakultet za bezbjednost i zaštitu, Banja Luka

Sadržaj:

Uvod.....	2
Organizovani kriminalitet u Hrvatskoj.....	3
Zaključak.....	14
Literatura.....	15

Uvod

Po mom mišljenju, Hrvatska je (slično drugim zemljama post-socijalističkog Balkana, a dijelom i onima iz srednje Evrope) prekrivena mrežom organiziranog kriminala, koju je dosad - na jednoj strani - pokušala ignorirati (nadajući se da će ona sama od sebe nestati), a na drugoj joj se (toj mreži) jednostavno nije mogla suprotstaviti, zbog toga što se radi i dalje o relativno „slaboju“ državi („weak state“). Hrvatska je relativno „slaba država“ i zbog istorijskog nasljeđa (tj. upravo socijalističke „države koja je odumirala“), i zbog načina na koji je nastala - prije sada već skoro 17 godina.

Baš kao što je bio slučaj i s drugim post-jugoslavenskim, post-sovjetskim, pa (kako navodi Misha Glenny u svojoj knjizi *McMafia*) i post-čehoslovačkim državama, i u njenu su državnu strukturu u tim godinama kaosa i anarhije duboko penetrirali predstavnici organiziranog kriminala, pa se dugo nije znalo (a ni danas se sasvim ne zna) tko je državni službenik koji štiti interese građana, a tko je predstavnik organiziranog kriminala koji promovira interese određenih podzemnih kriminalnih grupa.

Organizovani kriminalitet u Hrvatskoj

Prvo, kao i u Srbiji, i u Hrvatskoj su glavni zagovornici i organizatori rata u devedesetim godinama bili ne (samo) oni kojima je primarni motiv bio neki demokratski, domoljubni ili „nacionalni“ interes, pa ni nacionalizam, nego (prije svega) oni koji su vodili računa o osobnoj finansijskoj i statusnoj koristi. Taj rat je samo jednim dijelom (vjerojatno manjim) bio inspiriran nacionalističkom ili bilo kojom drugom ideologijom. Nacionalizam - bilo u „obrambenoj“ ili „ekspanzivnoj“ formi (kao „zaštita našeg naroda“ ili kao „vraćanje naših teritorija“) - bio je uglavnom izgovor onima koji su prije svega brinuli o tome kako da se na brzinu obogate, bez obzira na cijenu koju bi za to (drugi) platili.

Ako malo detaljnije promotrimo akcije raznih samozvanih jedinica i vojski u tom ratu (a one su, zapravo, dominirale u akcijama), vidjet ćemo da je pljačka - od one male, za nekoliko stotina tadašnjih maraka koje su oduzimali od sirotih civila, pa do one krupne, u kojoj su oduzimali tvornice, stanove, i milijunske svote novca - bila njihova glavna aktivnost. Protjerivali su iz kuća, da bi ih mogli opljačkati, a potom su ubijali i palili da bi prikriili dokaze i eliminirali svjedoke. Nacionalistička retorika služila im je da bi pljačku, kriminal i razbojstvo prikriili nekim drugim - „državnim“ ili „nacionalnim“ razlogom. Pljačkaški karakter post-jugoslavenskih ratova tek treba do kraja razokriti, i dati mu pravo mjesto u analizama tog sukoba. (Takve analize već postoje kad se radi o sukobima u post-sovjetskom prostoru, naročito u Kavkazu - koga zanima više o tome, neka pogleda knjigu *Potentials of Disorder*, koju su uredili Jan Koehler i Christoph Zuercher).

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com